

200705453/1.

Datum uitspraak: 30 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/62208 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 18 juli 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 november 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juli 2007, verzonden op 23 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 augustus 2007 heeft de minister te kennen gegeven geen reactie in te zullen dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

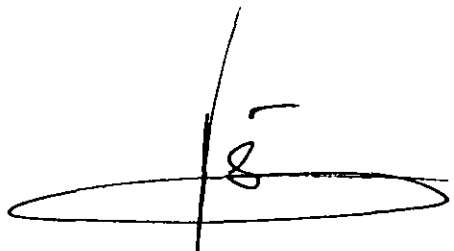
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 augustus 2007

248-487.

Verzonden: 30 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/62208

V-nr:

inzake: geboren op , van Marokkaanse nationaliteit, wonende
te Leiden, eiser,
gemachtigde: mr. K. Ross, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 23 november 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. In voornoemd besluit heeft verweerder voorts ambtshalve besloten om eiser geen verblijfsvergunning regulier onder de beperking "alleenstaande minderjarige vreemdeling" te verlenen. Op 20 december 2006 heeft eiser bij de rechtbank een beroepschrift ingediend tegen het besluit van 23 november 2006.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 juli 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. Ter zitting is namens eiser aangegeven dat de onderhavige procedure slechts ziet op het niet ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "alleenstaande minderjarige vreemdeling" (amv).

2. Verweerder heeft onder verwijzing naar onderdeel C2/7.4.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 (oud, thans opgenomen in onderdeel B14/2.3.2) het standpunt ingenomen dat aan eiser geen verblijfsvergunning als amv wordt verleend, omdat eiser het onderzoek naar opvangmogelijkheden in Marokko frustreert. Het geschil is beperkt tot de vraag of dit standpunt van verweerder in rechte stand kan houden.

3. In genoemd beleidsonderdeel is bepaald dat amv's, die tijdens de procedure een mogelijk onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst of een ander land frustreren, niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als amv'. Hiervan is volgens dit beleidsonderdeel sprake als de betrokkene - ook los van de context van het

totale asielrelaas - ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt of indien hij vage, summiere verklaringen aflegt en zaken verzwijgt omtrent identiteit, nationaliteit of opvang. Ook indien de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel is afgewezen op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 en het relaas mede op grond daarvan als ongeloofwaardig moet worden beschouwd, kan dit leiden tot de conclusie dat de betrokkene het onderzoek frustreert. Het bovenstaande kan ook worden tegengeworpen als de betrokkene jonger is dan vijftien jaar. Bij het beoordelen of van het vorenstaande sprake is, wordt rekening gehouden met druk, traumata, de geestelijke ontwikkeling en de leeftijd van betrokkene.

4. De rechtbank stelt vast dat aan de afwijzing van de asielaanvraag van eiser onder meer ten grondslag is gelegd dat hij verwijtbaar documentloos is in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Verweerder heeft aan eiser in dit kader onder meer tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn reisroute aan te tonen en dat eiser zijn reisroute evenmin heeft onderbouwd door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Dit standpunt heeft verweerder gemotiveerd door erop te wijzen dat eiser met betrekking tot zijn bootreis heeft verklaard dat hij samen met zijn vader in een container zat, dat de reis drie of vier dagen heeft geduurd en dat de boot in Spanje, België en in Rotterdam heeft aangelegd. Volgens verweerder mag van eiser worden verwacht dat hij informatie verschaft over eenvoudige zaken als de naam van het schip, de havens waarin is aangelegd en de gevoerde vlag. Verder heeft verweerder aangevoerd dat niet geloofwaardig is dat eiser en zijn vader in een container hebben gereisd, omdat – naar algemeen bekend is – containers worden verzegeld.

5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan het vaststellen van zijn reisroute. Hierbij acht de rechtbank van belang dat eiser meerdere dagen aan boord van het schip heeft verbleven, maar verder niet, hoe summier dan ook, heeft kunnen vertellen over gedurende de reis opgedane indrukken. Voorts heeft eiser in beroep niet gemotiveerd stelling genomen tegen het standpunt van verweerder dat containers doorgaans verzegeld worden. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank reeds op grond hiervan in redelijkheid aan eiser artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kunnen tegenwerpen.

6. Dit brengt mee dat de beroepsgronden gericht tegen de overige overwegingen van verweerder ter onderbouwing van de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 buiten beschouwing kunnen blijven.

7. De rechtbank begrijpt het bestreden besluit aldus dat verweerder het asielrelaas, mede gelet op de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, ongeloofwaardig heeft bevonden. Daartoe is redengevend dat, naar verweerder ter zitting nader heeft toegelicht, de omstandigheid dat in het bestreden besluit niet expliciet wordt gesproken van een ongeloofwaardig asielrelaas, voortkomt uit het feit dat eiser geen asielrelaas in de gebruikelijke zin van het woord heeft afgelegd en dat het voornemen wel de conclusie bevat dat de verklaringen van eiser omtrent zijn verleden in Marokko ongeloofwaardig zijn.

8. Uit het bovenstaande volgt dat is voldaan aan de in beleidsonderdeel C2/7.4.1 van de Vc 2000 gestelde voorwaarde dat de verblijfsvergunning asiel is afgewezen op grond van artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw en het relaas mede op grond daarvan als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

9. Aan het standpunt dat eiser het onderzoek naar de opvangmogelijkheden frustreert heeft verweerder voorts ten grondslag gelegd dat eiser ongeloofwaardige, summiere en vage verklaringen heeft afgelegd.

10. Naar het oordeel van de rechtbank vormen de door eiser aangevoerde omstandigheden, te weten de leeftijd van eiser, dat eiser en zijn vader iedere zes à zeven maanden verhuisden en dat niet

voldoende is doorgevraagd door de contactambtenaar, geen aanleiding voor het oordeel dat de in de verklaringen van eiser voorkomende vaagheden hem niet kunnen worden toegerekend. Eiser heeft op verscheidene vragen, die ook bij het onderzoek naar de opvangmogelijkheden van eiser in Marokko relevant zijn, geen bevredigend antwoord gegeven. De daarvoor in beroep aangevoerde verklaring is naar het oordeel van de rechtbank niet afdoende. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de leeftijd van eiser, gelet op het eenvoudige karakter van de bedoelde vragen, het achterwege blijven van (volledige) beantwoording niet verklaart. Evenmin is aannemelijk dat dit moet worden toegerekend aan onvoldoende doorvragen door de contactambtenaar. Daarvoor zijn de vaagheden in eisers verklaringen te talrijk. Daar komt nog bij dat eiser noch in de correcties en aanvullingen noch in de zienswijze een aanvulling heeft gegeven op deze leemtes in de gehoren. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat eiser ongeloofwaardige, vage en summiere verklaringen heeft afgelegd.

11. Uit het bovenstaande volgt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser het onderzoek naar de opvangmogelijkheden in Marokko frustreert. Daaraan heeft verweerder terecht de gevolgtrekking verbonden dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als amv.

12. De conclusie is dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

13. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

III. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 18 juli 2007 door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.R. van Kerkwijk, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier is buiten staat deze uitspraak te ondertekenen.

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

23 JULI 2007

Conc.: MvK
Coll: PD
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

W.G. Plein 310
1054 SG Amsterdam

T +31(0)20 412 17 32
F +31(0)20 412 17 95
www.rswadvocaten.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4827 B	- 1 AUG 2007
ZAAKNR. 200705453	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
T.a.v.: hoger beroep vreemdelingen zaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Fax: 070- 365 13 80

Amsterdam, 30 juli 2007

Betreft : / hoger beroep
Ons kenmerk : 00602203/RO/ro
Uw kenmerk :

Edelachtbare heer, vrouwe,

Appellant:
Geboortedatum:
Nationaliteit: Marokkaanse

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant kiest te dezer zake woonplaats te Amsterdam, WG plein 310, 1054 SG, ten kantore van Ross, Spapens & Woudwijk advocaten.

Mr. K. Ross verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, Reg.nr 06/ 62208, d.d. 18 juli 2007, verzonden op 23 juli 2007. Een kopie van het afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als productie 1.

Grief I

Appellant kan zich niet verenigen met overweging 5 van de rechtbank dat *"De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan het vaststellen van zijn reisroute. Hierbij acht de rechtbank van belang dat eiser meerdere dagen aan boord van het schip heeft verbleven, maar verder niet, hoe summer ook, heeft kunnen vertellen over gedurende de reis opgedane indrukken. Voorts heeft eiser in beroep niet gemotiveerd stelling genomen tegen het standpunt van verweerder dat containers doorgaans verzegeld worden. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank reeds op grond hiervan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 kunnen tegenwerpen"*.

Stichting Derdengelden RSW Advocaten rekeningnummer 504240749

Wij aanvaarden geen aansprakelijkheid voorzover onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering geen dekking zou bieden.

Gronden waarop appellante zich met het voorgaande niet kan verenigen:

Appellant stelt dat de rechtbank ten onrechte de argumenten van appellant omtrent zijn leeftijd en zijn afhankelijkheid van zijn vader niet bij de beoordeling heeft betrokken. Bovendien stelt dat rechtbank dat appellant niet kan vertellen over zijn gedurende de reis opgedane indrukken. Dit is echter nooit door verweerder aan appellant tegengeworpen. Verweerder heeft slechts aan appellant tegengeworpen dat hij informatie had dienen te verschaffen over eenvoudige zaken als de gevoerde vlag, de naam van het schip en welke havens werden aangedaan. Appellant verwijst hierbij naar het voornemen d.d. 30 mei 2005 (productie 2). Nu de rechtbank haar eigen oordeel in de plaats van die van verweerder heeft geplaatst is de rechtbank hiermee buiten het geschil getreden en is er sprake van een uitspraak welke in strijd is met artikel 8:69, lid 1 Awb waarin is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepsschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens vooronderzoek en onderzoek ter zitting.

Grief II

Appellant kan zich niet verenigen met overweging 7 van de rechtbank dat *"De rechtbank begrijpt het bestreden besluit aldus dat verweerder het asielrelaas, n.s.de gelet op de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000, ongeloofwaardig heeft bevonden. Daartoe is redengevend dat, naar verweerder ter zitting nader heeft toegelicht, de omstandigheid dat in het bestreden besluit niet expliciet wordt gesproken van een ongeloofwaardig asielrelaas, voortkomt uit het feit dat eiser geen asielrelaas in de gebruikelijke zin van het woord heeft afgelegd en het voornemen wel de conclusie bevat dat de verklaringen van eiser omtrent zijn verleden in Marokko ongeloofwaardig zijn"*.

Gronden waarop appellante zich met voorgaande niet kan verenigen:

De rechtbank gaat hierbij voorbij aan het feit dat verweerder in het voornemen niet het standpunt heeft ingenomen dat de verklaringen van eiser omtrent zijn verleden ongeloofwaardig zijn. Verweerder heeft in het voornemen d.d. 30 mei 2005 gesteld dat *"deze summiere en weinig concrete verklaringen duiden erop dat betrokkene zaken rondom zijn opvang in Marokko verzwijgt. Dit doet ernstig afbreuk aan de oprechtheid van betrokkene's aanvraag"*.

Appellant stelt dat de rechtbank heeft miskend dat verweerder zowel in het voornemen als in de bestreden beschikking niet gemotiveerd heeft gesteld dat de verklaringen van eiser ongeloofwaardig zijn bevonden. Appellant stelt tevens dat verweerder hetgeen verweerder ter zitting heeft verklaard als voldoende motivering heeft aangevaard nu hetgeen verweerder ter zitting heeft verklaard niet volgt uit het voornemen dan wel de bestreden beschikking. De bestreden beschikking was dan ook gekenmerkt door een motiveringsgebrek. Ten onrechte heeft de rechtbank dit miskend, aldus appellant.

Nu de rechtbank zijn eigen oordeel in de plaats van het oordeel van verweerder heeft gesteld stelt appellant dat de rechtbank hiermee buiten het geschil getreden en is er sprake van een uitspraak welke in strijd is met artikel 8:69, lid 1 Awb waarin is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepsschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens vooronderzoek en onderzoek ter zitting.

Petitum

Op grond van vorenstaande verzoekt appellant u het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en de Minister te veroordelen in de proceskosten.

Een kopie van dit schrijven zond ik heden aan verweerder.

Hoogachtend,

Mr. K. Ross

Bijlagen: 2